

# پښتانه او هېوادونه . . د بدولۍ د حمان فراڅه دي

له بیرمه زړه مندا بووم، به مه زه ندهی څم ده بې س سا ځان بوویم. با یم، برا گه وره که می اسپارد بچ له بازار پښتانه او کم بې بکۍ، تڼویش بې ټووی من له گه څی ببات، به قولانجه کانی پا پښتانه ویی کردم، پاشتر چوو بازار و به زه ووی دځی پښتانه او کی لاستیکی شینی بې هڅنام، ټستایش له بیرمه به ووی پښتانه او ه که نه خش کی کونکون بوو، به ځام کونه کانی له شوهی ځا څ رتق رت بوون نه ک کونه دهر، هر به مه زه ندهی ټستام، در ټری پښتانه او ه که 10-12 سانتیمه تر څ ده بوو، پښتانه وی شینم له پښتانه بچ ځانه کانم ه ځشان، هردوو تا ځ پ به پم بوون، له ځشیان نه مده زانی له سهر زه مینم یان له سهر هور. شو پښتانه او ه که مم له گه څم برده ژر له ف ه که م، هر ب نم ده کردن و ده مگوت ده ب کی به یانی بته ووه تا له پښتانه ه ځشم! به ځام بڅاگا خوم له کوه و وه ټووی چرکه یه ځ نوانی بیرکړدنه ووه و خوه که م ب له پ به څاگا هاتم، ده می ځ بوو به یانی دابوو، ځشیه که م له ن و نوینه کهی دهر په اندم.

وهر زه کهی زستان ځی پ له زوقم وسه قه م بوو. سبهینه کهی به پښتانه او نو پیه که م له حوشه ی ما ټه ووه ده هاتم و ده چووم، هر ته ماشایم ده کرد، ه نکه که یم زړه پ جوان بوو. حوشه که مان پان و به رین بوو، چووم له کن دایکم له دهر کی متبه قه بچو وکه که وهستام که ټو خهریکی شیو له نان بوو، ټستایش له بیرمه شیوه کهی که شکه بوو، که شکه ځی ووتی ب گشت و شله. له هی ځا ههستم کرد هردوو پم کهوتنه ژان، وه ټووی دهر زیان بکر ځان وابوو، ټستا بیري له ده که مه ووه که ژانی پیه کان هی س بوون بوو به هی سهرمایه که ووه، به ځام نه مده زانی بپم پم س بووه، به ځکوو هر ده گریام، دایکم ده یگوت: کو من ب ده گری، چیت ده و؟ هر نه مده زانی ټه ووه پ س بوونه به هی سهرمایه که ووه، ته نیا ده مگوت:

پم د شت، داوام ده کرد پښتانه او ه که م له پ بکه نه ووه، ټویش و با یم و برا گه وره که شم هر وایان ده زانی پښتانه او ه که م بچو وکه، بیه پیه کانم دځن. برا گه وره که م پښتانه او ه کهی برده ووه بازار و یه ک کی دیکه که م ځ گه وره تری ب هڅنام، که له پم ه ځشان، دوا کی که م ځ، دیسانه ووه پیه کانم به هی سهرمایه که ووه س بوونه ووه. له تاو ټازاری پیه کانم، دیسانه ووه دهستم کرده ووه به گریان، که سیان ټنه ده گه یشتن که

پـیه کـانـم بـچـی دـشن! پـیان عـجـایـب بـوو! پـاوه کـم نـه تـنـگـه نـه  
شـتـکی تـدایـه کـه پـیه کـانـم بـه ئـازـار بـخـن! دایـکـم لـه تـاو گـریـانی مـن  
بـزار بـوو بـوو، دـه یـه و یـست زـلـلـه یـه کـ بـخـو و نـتـه بـنا گـو م، جـار جـاره  
دـه سـتی لـ است دـه کـرد مـه و هـ، پـاشـان دـی نـه دـه هـات لـم بـدات، دـوا جـار  
بـاو کـم بـه کـشـه کـم حـسـیا و گـوتـی ئـه مـه هـه بـ و نـه بـ پـو پـلی سـه رـما  
بـرد و ونـی بـی ئـازاری دـه دـهن، دـواتر دـاوای کـرد بـچـن گـره و یـیه کـی  
خـوریم بـ بـکـن، ئـوار هـ کـه ی دـی سـانـه و هـ مـه لای بـرام هـه تـه کـ هـه تـه کـ  
چـو و هـه بـازا و گـره و یـیه کـی بـچـو و کـی قـاو هـ یـی پـه یـدا کـرد بـوو هـ نـایـان  
لـه پـیه کـانـیان هـه کـشـام، دـوای تـاو کـ، ئـازاری پـیه کـانـم بـنـبـ  
بـوو. کـه گـه و رـه بـووم، کـه و تـمـه سـا لـانـه و هـ، ئـازاری سـ بـوونـی پـیه کـانـم  
هـر بـه رـده و ام بـوون، و هـ لـ لـه گـریان کـه و تـم، بـه لـام بـه ئـسـتـایـشـه و هـ  
هـر گـرینـکـ ماوم، چـما گـه و هـکـ مـندا لـیم بـه هـر شـتـکـ بـگـریـبـام، ئـه و ا  
دـه بـوو بـیـست و چـوار سـه عـاتی خـوا، بـه لـکـو و هـکـ کـنـسـتـانـتـین جـرجـی،  
شـه و و لـژم لـ بـبایـه بـه بـیـست و پـنج سـه عـات، هـر گـریـابـام و  
گـریـابـام، چـونـکـ هـه مـوو تـه مـه نـی مـندا لـی و مـر مـندا لـی و هـر زـه کـاریم  
پـا و پـ بـوون لـه سـ بـوونـی بـئـامـانی ژـیان.

■ ع. ف. ■